

Az Oroszlán barlangjában

– Nem kell félni tenéked.

Gyöngyi nem mozdult, csukva tartotta a szemét.

– Én vagyok Nurhán. Én vagyok a tied *haszine nusza*.

A hang barátságosnak tűnt. Ráadásul magyarul beszélt. Itt, a budai pasa háremében? Gyöngyi nagyot sóhajtott, felült, és ajtóban álló nő felé fordult. A karcsú alak kedvesen rámosolygott. Aranysárga ruhája eltakarta a keblét és vállát. A hasa szabadon maradt, viszont a merész szabású öltözék valósággal rásimult a csípőjére és a fenekére. A belépő jóval idősebb Gyöngyinél. Közelebb járt a harminchoz, mint a húszhoz. Kevés, viszont ízléses ékszer csillogott a nyakában és a csuklóján. A haját a feje tetején fogta össze. Néhány rózsaszálat tűzött a göndör, fekete fürtök közé. A szeme is pont ugyanilyen sötét volt.

Közelebb lépett a heverőhöz, és Gyöngyi felé nyújtotta a két kezét. A fogoly egy pillanatnyi vonakodás után felkelt a vastag, kényelmes párnákról, és megfogta Nurhán tenyerét.

– Értek törökül – mondta halkan.

– Tényleg? – kiáltotta meglepetten az idősebb nő. Vidáman törökre váltott. – Hihetetlen. Hát hol tanultál meg?

A *haszine nusza* nem is törődött a válasszal. Átkarolta Gyöngyi derekát, és kihúzta maga után a folyósóra. Egy pillanatra sem állt be a szája. Így közelről rendkívül finom illat áradt belőle.

– A többi mádzsár lány egy szót sem tudott törökül, amikor bekerült ide.

Nurhán megtorpant, és csúfondárosan jókedvű pillantást vetett Gyöngyire.

– Te más vagy, mint a többiek. Azt hiszem, mi ketten nagyon jó barátok leszünk. Gyere hát, kicsi *efendim*.

Gyöngyit az előző reggel zárt kocsiban vitték fel Pestig. Egy folyóparti házban kellett várakoznia, ahová nem érződött be az utcákat borító szemét bűze. Ortansa és Elitsa megint ijesztgetni akarta a kéjsóvár eunuchokkal, de Gyöngyi nem törődött velük.

Biztosra vette, hogy a budai pasa háremében nem várhat rá olyan szörnyűség, mint a részeg rabszolga-kereskedő házában.

Késő délután, amikor már valamennyire enyhült a forróság, gyaloghintóba tették. Az ablakokat vastag függönnyel takarták el.

Először a város zaját hallotta, aztán a teherhordók meztelen talpa már a híd deszkáin csattogott.

A félhomály jót tett Gyöngyi szemének. Lassacskán visszatért a látása. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Ezek szerint még sem vakították meg. A másik oldalon, nem ott, ahol az efendi lépdelt, óvatosan, egy ujjnyira félrehúzta a függönyt. Egy meredek úton haladtak fölfelé. Két oldalt elhanyagolt kőházak látszódtak. Az utcán leginkább szakállas férfiak mászkáltak. Gyereket, asszonyt vagy lányt egyet sem látott. A budaiak vagy turbános törökök vagy borzas szakállú, nap barnította bosnyákok voltak. Néhány lovas katona ügetett lefelé. Vörös és kék egyenruhájuk szabása ahhoz hasonlított, amit Musztafa is viselt.

Lehet, hogy az áruló is itt él a városban?

Egy sötét, alagútra emlékeztető kapu közeledett. Utána egy szűk utcácskán mentek végig. Egy jókora téren álltak meg. Talán piaci nap vagy vásár lehetett. Rengeteg árus szorongott egymás mellett. Elsősorban zöldséget és gyümölcsöt árultak. Itt már feltűnt néhány nő is. Csupán az alacsony termetük és alakjuk miatt lehetett kitalálni, hogy asszonyokat rejt a fekete öltözék.

Nicolae efendi hangosan káromkodva próbált utat törni a kavargó forgatagban. Végre átértek a piac túlsó felében. Egy keresztény templom árnyékában tyúkot, birkát, kecskét és... embereket árultak.

Ez hát híres budai rabszolgavásár.

A gyaloghintó nagyot zökkent, amikor letették a földre. A teherhordók elégedetten behúzódtak az árnyékba. A résen át is jól látszott, hogy ez a templom nem olyan volt, mint az otthoniak. Karcsú, kerek tornyokat építettek az oldalához. A szobortartók üresen tátongtak.

Gyöngyinek nem kellett kiszállni. A dobozra emlékeztető járműben egyre melegebb lett. Nicolae efendi ingerülten fel-alá járt mellette. Nem kellett túl sokat várniuk.

A sokaság engedelmesen félrehúzódott a hatalmas termetű, sötét ruhás alak mellől. Szénfekete képe jól látszott a többiek feje fölött. Gyöngyi még sosem látott ilyen embert. Az érkezőnek széles, lapos orra, és elképesztően vastag, sötétvörös szája volt.

Amikor megszólalt, elővillantak hófehér fogai. Dörmögő, mély hangon beszélt.

A fekete óriást egy alacsonyabb török is elkísérte. Ő lépett oda az ajtóhoz. Kinyitotta és behajolt. Alaposan megnézte magának a lányt, aztán jókedvűen elmosolyodott, és biccentett.

A széles vállú szerecsen nem jött közelebb. Kicsit arrébb állt a hajlongó Nicolae efendi mellett. A török odasietett hozzájuk, és a gyaloghintóra mutatott.

Alkudozni kezdtek.

– Bicsir azt mondta, hogy csinos a lány. Ránézésre pont olyan, mint akit keresünk – mondta a szerecsen. Lassan, jól érthetően beszélt törökül. Úgy formálta meg a szavakat, mintha nem ez lett volna az anyanyelve. Félelmetes arca dacára sem tűnt könnyörtelen szörnyetegnek.

– Pontosan – lelkesedett az efendi. – Ez az a lány, akire a nagy hatalmú pasa vágyik. Első osztályú áru. Minden pénzt megér!

– Te is megérted, barátom, hogy először meg kell vizsgálnunk, csak utána fizetünk.

Ez nagyon nem tetszett a rabszolga-kereskedőnek. Hiába tiltakozott, nem volt más választása. A teherhordók felkapták a gyaloghintót. A két fehér kalapos nyomába szegődtek, és gyors léptekkel elindultak lefele a hegyről. Nem kellett túl messze menni. Egy belső udvarra érve a teherhordók távoztak, és Mihail efendit is kizavarták innen. A szerecsen alighanem rájött, hogy Gyöngyi félt tőle. Eltűnt. Az ajtót Bicsir nyitotta ki.

– Lányka, te gyere kijönni! – mondta tört magyarsággal. Határozottan, de barátságosan bánt a fogollyal. A kezét nyújtotta, és felvezette az emeletre. A harmadikon kapott szobát. Bicsir bevezette, majd kiment, és bezárta az ajtót. Gyöngyi körülnézett.

Szellős és világos, tiszta helyiségbe került, de a szoba mégiscsak börtöncella volt.

Nem sokkal később két eunuch és egy öregasszony jött be hozzá. Barátságosan viselkedtek. Mondták a nevüket, de Gyöngyi nem jegyezte meg. A férfiak törökök lehettek. Furcsa éneklő hanglejtéssel beszéltek. Alig értette meg a szavaikat. Azt akarták, hogy feküdjön hanyatt?

Nem tűntek félelmetes erőszaktevőnek. Az arcuk puha, az érintésük pedig lágy volt. Valamiért nem tudta volna elképzelni, hogy ezek itt erőszakoskodni akarnak vele.

Az öregasszony néma maradt. Csak kézmozdulatokkal jelezte, hogy mit akar.

Gyöngyi úgy döntött, hogy engedelmeskedik. Annál rosszabb már nem történhet, mint amin tegnap keresztülment. Az öregasszony gyengéden, de határozottan megvizsgálta. Elégedett volt az eredménnyel. Most már ő is megszólalt. Ráripakodott az egyik eunuchra, és elzavarta valahová. A férfi duzzogva távozott. Nemsokára visszatért, és egy apró cseréptégelyt adott oda az asszonynak.

– Kenőcs a combodra! – fordult a vénség Gyöngyi felé. – Rendbe hozza az éget sebet. Nem marad csúnya heg.

Gyöngyi elvette a tégelyt, és beleszagolt.

– Levendula?

– Mit mondtál? – kérdezte törökül az öregasszony. – Nem ismerem ezt a magyar szót.

– Nem tudom törökül – sajnálkozott Gyöngyi. – Érzem a szagát. Benne van a krémben.

A vénasszony bólintott. Ismét megnézte magának a hárem új rabszolgáját.

– Te értesz a gyógynövényekhez?

Gyöngyi zavarba jött. Lehajtotta a fejét.

– Csak kicsit – suttogta.

Magára hagyták. A kellemes illatú krémmel bekente combján a sebet. Kint már sötét volt. Bár aznap alig evett valamit, mégsem éhezett meg. Lehet, hogy a krém volt ilyen álmosító hatású. Gyorsan elaludt. Nem emlékezett az álmaira. Egy dolog azonban ennek ellenére világos volt. Mintha öreg dajkája altatódalát hallotta volna. Csak az volt a furcsa, hogy úgy tűnt, a jól ismert, régi dalt az öreg török asszony énekelte.

Reggel a madarak csicseregése keltette fel. Használta a sarokban álló, fedeles éjjeli edényt, majd megmosakodott a dézsából.

Rögtön utána érkezett meg Nurhán.

– Tudod, mit jelent az, hogy *haszine nusztá*? – kérdezte a mosolygós, de mégis határozott asszony.

– Nem tudom – ismerte be Gyöngyi.

– Én irányítom a háremet. Ha bármire szükséged van, vagy nem értesz valamit, szóljál nyugodtan. Nem kell félned semmitől.

Nagyon jó lesz itt neked.

Kézen fogva végigvezette a folyosón. Lementek a földszintre és kiléptek egy tágas udvarra. Három oldalról az épület, a negyedikről magas fal vette körül. A falon nem nyílt ablak vagy ajtó. Az udvarra néző ablakokat pedig sűrű rács borította. Az árnyékba leterített vastag szőnyegek jó pár fiatal lány ücsörgött vagy hevert. A legtöbben fekete hajúak és barna szeműek voltak. Pár szőke vagy vörös hajú is akadt azért közöttük. Ránézésre idősebbek lehettek Gyöngyinél. Az új rabszolga megtorpant. A tekintete végigsiklott a háremhölgyeken. Csupán egyetlen dolog volt közös bennük: mindannyian nagyon csinosak voltak.

– Figyelem, lányok! – kiáltotta jókedvűen Nurhán. – Bemutatom nektek az új társatokat. Fogadjátok szeretettel. Még ti ketten is! Az alacsony, vörös és fekete öltözéket viselő lány, és a mellette ülő göndör, sötét hajú társa savanyú képet vágott. Nem tetszett nekik a figyelmeztetés, de nem mertek feleselni Nurhánnal.

– Dűnya és Ajsa amúgy nem rossz teremtés, csak nagyon utálják, ha valaki szebb náluk. Főleg, ha az új lány még fiatalabb is, mint ők.

Gyöngyi döbbsen arccal fordult a *haszine nusztá* felé. *Element talán az esze?* Nem gondolhatta komolyan, hogy Gyöngyi szebb, mint ez a két kihívó szépség.

Nurhán félreértette csodálkozó arckifejezését. Kivette az udvar közepére, és körbemutatt.

– Hát igen, ez az új otthonod. Lesz majd szebb is, ha kiköltözünk Óbudára. A budai pasa háreme nem éppen olyan, mint Isztambul. Ha érdekel, Csebár *hadimtól* megtudhatod, hogy milyen csodálatos körülmények között élhetnek a Magas Porta háremhölgyei.

Egy pillanatra elhallgatott, majd töprengve folytatta:

– Ugyanakkor viszont egész Magyarországon nincsen jobb és biztonságosabb hely fiatal lányok számára.